

29 nov 2015 1ste zondag Advent,
Evangelie: Lc 21,25-28, 34-36 (C-jaar)

de Augustinus

Augustinuskerk Utrecht
Voorganger: Martijn Schrama o.s.a.
<http://www.deaugustinus.com/deaugustinus/index.php?id=351>

Weest daarom altijd waakzaam. Dierbare broeders en zusters. Het wordt dit keer niet door Paulus gezegd of door Petrus of door een andere leerling van Jesus, maar door de Heer zelf. Jesus bindt ons op het hart om waakzaam te zijn. Hij wil dat wij goed opletten. We moeten dus goed opletten, opletten op wat er gebeurt. En volgens het evangelie van vandaag staat er heel wat te gebeuren. Er zullen namelijk tekenen zijn aan zon, maan en sterren, en op aarde zullen de volkeren in angst verkeren, radeloos door het gebulder van de onstuimige zee.

Die boodschap heeft veel weg van een onheilspellend weerbericht. Het suggereert dat er zwaar weer op komst is. De ellende die de onstuimige zee kan bewerken, heeft de wereld hevig geschokt, toen de Aziatische kusten werden gebeukt door het geweld van een tsunami. Wat te denken van de tekenen op aarde die onze eigen tijd beheersen? De aarde wordt ieder jaar een beetje warmer, de poolkappen gaan sneller smelten. Dat is geen sprookje maar een onweerlegbaar feit. Een feit dat we, om zo te zeggen, voor onze ogen zien gebeuren. En tel daar nog eens het recente geweld door terroristen bij.

Wat betekenen in zo'n verband die woorden van Jesus: *Goed opletten, waakzaam zijn*? Betekent het, dat je je kunt beperken tot het registreren van hoe warm het is, of hoe hoog het water zal komen? Betekent het dat je ieder jaar daarover een rondetafel conferentie moet organiseren waar alle landen aan meedoen? Kun je zeggen dat dát de manier is waarop we goed moeten opletten en waakzaam zijn? Goed opletten is toch vooral *tijdig* de juiste conclusies trekken en afdoende maatregelen nemen? Als je voorziet dat het flink gaat stormen, dan zet je de deuren en ramen stevig vast. En natuurlijk worden in ons land dan de dijken bewaakt.

De waakzaamheid die Jesus bedoelt, gaat een stap verder. Hij wil ons in het evangelie niet waarschuwen voor eventuele natuurrampen. Die gebeuren toch wel. Maar Hij drukt ons op het hart, dat we onszelf niet van de wijs moeten laten brengen. Dat is de kern van zijn boodschap. Jesus vraagt van ieder van ons, om op een speciale **manier** waakzaam te zijn; om niet verdwaasd om je heen te zien alsof je zomaar iemand bent. Maar om op te letten en waakzaam te zijn als gelovige. De oplettendheid van je geloof reikt immers veel verder dan het presenteren van een pakket maatregelen tegen natuurgeweld.

Een voorbeeld: wanneer je als broze mens weet dat de griep er aan komt en je hoort tot de risico-groepen, dan ga je een grieprik halen. Maar een grieprik halen is geen maatregel die je neemt als gelovige. Zo'n maatregel neem je gewoon als kwetsbare, broze mens om jezelf tegen kwade virussen in te dekken. In de hoop dat het helpt.

De mens als gelovige heeft echter niet de taak waakzaam te zijn om zichzelf tegen het kwade in te dekken. De vraag is of dat eigenlijk wel mogelijk is: in onze wereld jezelf indekken tegen het kwaad. Van dat kwaad hebben we allemaal last, niemand uitgezonderd. Onze geloofsbelijdenis is echter niet bedoeld als verzekeringspolis tegen onheil. In plaats van zich in te dekken, verlangen gelovige mensen eerder naar iets te óntdekken. In hun geloof willen ze meer zien dan op het eerste gezicht wordt geboden. Gelovigen zien ergens naar uit. Zij verwachten iets, ze verlangen ernaar, ze bidden vurig dat het mag komen. En als het dan eindelijk zover is, wanneer het dan komt en dáár is, willen ze erbij zijn. Ze willen het moment van aankomst niet missen. Ze zullen er uren, dagen, maanden, ja hun leven lang, voor in de rij staan, en er reikhalzend naar uitzien om er een glimp van op te kunnen vangen.

Daarom doen ze er alles voor om niet in slaap te vallen; om zich niet blij te laten maken met een dooie mus, want dan mis je juist het hoogtepunt. Met alle hulpmiddelen van je geloof probeer je wakker te blijven en bij de tijd te blijven. Je weigert om jezelf in slaap te laten sussen door ontmoedigende berichten uit de krant, of door de verleidelijkheid van roes en drank; of, wat nog veel vaker voorkomt, door zelfgenoegzame gevoelens: mijn toekomst ben ikzelf; ik heb niemand nodig; ik red het zelf wel; ik ben mijn eigen baas.

Het is met name de liturgie, die op een heel eigen manier aandacht vraagt voor waakzaamheid. Liturgie is het moment waarop gelovigen hun waakzaamheid collectief beleven en vieren. Zo zou het moeten zijn. De liturgie is een middel om niet in slaap te vallen, hoe vreemd dat voor sommigen ook moge klinken.

Hier, in de liturgie, horen we de Heer zelf aan het woord, en hier wil Hij ons hart raken. Natuurlijk kan Hij dat ook op ieder ander moment, ons hart raken; en op elke andere plaats. Maar hier maakt Hij gebruik van de kracht van ons samenzijn in Hem. En hier bindt Hij ons op het hart: houdt elkaar bij de les. Weest elkanders hoeder. *Weest daarom altijd waakzaam.* Amen.